

Manifest de la incredulitat II

Han passat mesos. Mesos des que es va anunciar un nou pavelló com una necessitat compartida.

Mesos en què les paraules semblaven haver deixat pas, finalment, als fets. Però els fets no arriben.

No hi ha informació clara. No hi ha calendari. No hi ha passos visibles. No hi ha res que permeti pensar que el projecte avança amb la determinació que mereix. Hem preguntat. Hem parlat amb persones de tots els àmbits implicats. I la resposta és sempre la mateixa: ningú sap res.

Quan ningú sap res durant massa temps, és inevitable preguntar-se què està passant. Costa no pensar que algú estigui deixant córrer el rellotge. Costa no creure que s'estigui esperant que el

debat arribi en el moment políticament més convenient, en comptes del moment més convenient

per a la ciutat. I si no és això, encara és més preocupant: significaria que ningú està dirigint un projecte que fa anys que és imprescindible.

No sabem si és càlcul o incompetència. Però sabem què tenen en comú totes dues opcions: fan perdre temps a Manresa i al nostre territori. I ja n'hem perdut massa.

Cada mes que passa sense decisions és un mes més lluny d'un equipament que continua sent urgent per als clubs, les entitats, els esportistes, les famílies, a la ciutat, a la comarca, a la Catalunya Central.

No demanem que el pavelló estigui construït abans de les eleccions. Demanem una cosa molt més senzilla. Que abans que comenci el període

electoral el projecte sigui irreversible. Que hi hagi decisions preses. Que hi hagi compromisos concrets. Que hi hagi terminis. Que hi hagi transparència.

Perquè el futur d'un equipament públic no pot dependre del calendari electoral ni convertir-se en una promesa de campanya. El pavelló és una necessitat de ciutat, fins i tot de país..

No és ni serà patrimoni de cap govern. Ni de cap partit. Ni de cap candidat. És i serà patrimoni de tots.

La incredulitat que fa un temps expressàvem avui és encara més gran. Perquè el silenci també és una resposta. I cada dia que passa sense explicacions reforça la sensació que, una vegada més, algú està decidint en funció dels seus interessos i no dels interessos de la ciutadania.

Encara hi són a temps. No d'explicar-nos més coses. Sinó de començar a fer-les. Per la nostra gent. Pels nostres clubs. Per la nostra ciutat.

VOLEM UN PAVELLÓ

